

Andrej je sedel zraven mene in v silni vročici me je morila žeja.

— Andrej, daj mi kozarec vode!

On se je razveselil in je odhitel.

— Takoj, dekle moje, takoj!

Toda ko mi je prinesel vode in sem prišla za kozarec, sem se toliko ustrašila, da sem ga vrgla ob tla.

— Beži! Proč od mene! Ali ne vidiš, da so ti prsti krvavi?

In zopet sem se onesvestila. Tako je trajalo nekaj dni. Niti vode, niti kruha, niti zdravil nisem mogla, vse mi je bilo krvavo. Oslabela sem tako, da sem komaj stala na nogah, in zdravnik mi je rekel, da moram kam na spremembo zraka. Zdaj se mi zdi vse tako smešno, ampak takrat sem šla lepo na spremembo zraka k drugemu stricu, ki je bil učitelj in organist. Sprejeli so me kot lastnega otroka, in ko sem povedala zakaj sem prišla, niso nikdar govorili niti o smrti, niti o mrličih. Spala sem v isti sobi s svojo sestrnico in celo noč je gorela sveča, ker mi je bila tema vedno krvavordeča. In, pomislite, kako čuden slučaj se mi je zopet pripetil! Neka večera prižge sestrnica nenavadno veliko in debelo svečo v sobi. Jaz jo gledam izpod odeje in se smejem:

— Zakaj pa danes taka parada, ljuba sestrnica Olga?

— Pri nas je večkrat taka parada.

— Oho, ali smo tako ošabni in bogati?

— Saj je nismo kupili!

— Kje pa si jo dobila?

— Oče je bil danes pri pogrebu in je...

Zakričala sem strahu, da so vsi prihiteli k nama v sobo. Ugasnili so svečo in prižgali luč ter prebedeli celo noč pri meni. Toda moja bolezen se je začela iznova in zopet sem morala lepo na spremembo zraka. —

Mlada žena se je veselo nasmejala in druge z njo, meni pa je šla njena povest čudno globoko do srca. Pogledal sem mrliča in zazdelo se mi je, da sta obe ustnici črnordeči; bil sem slaboten otrok in v sobi je bil težak duh po mrliču in svečah. Obšel me je velik strah in bilo mi je neznosno mučno. Šel sem iz sobe, da nisem mrliča niti pogledal, in zdi se mi, da je tudi meni bila tema črnordeča.

Zunaj je svitalo že v drugič lepo velikonočno jutro, svetloba se je razlivala počasi po nebu kot mleko. Tudi zrak je bil gost in sladak kot mleko, toda jaz sem še vedno trepetal od slabosti in v sencih mi je močno bilo... Mlada vdova se je ustrašila že same prikazni, in mati je vendar ravnokar objemala mrliča; oni pa zato bruhaajo na ljudi svojo črno, strupeno kri, da zbole in dolgo ne okrevajo. Kako je tedaj s to stvarjo?

Domov sem šel, ves bolan od nemira in slabosti. Na ulicah je bilo še vse prazno, toda solnce je že svatovalo pri jutru in zarja je gorela z zadnjim potuhnjenim, hinavskim ognjem. In takrat v tistem velikonočnem jutru, po prečuti noči, polni strahu in nemira, se je rodilo v otroški duši težko vprašanje — danes se ga zavedam — vprašanje neizraženo z besedami, a globoko občuteno v srcu: Življenje — ali nam je brat ali oči? In smrt — ali nam je mačeha ali sestra? — — — —

Nocoj pa, ko slonim samotni ob oknu in gledam v mirno jesensko noč, morda zadnjo lepo jesensko noč, ko odpada listje s trudnih dreves, ko šumi pred menoj narasla kalna reka in nebo cvete s pomladno močjo, cvete v milijonih cvetov, da čutim skoro vonj šmarnic in nageljnov, nocoj mi je tako lahko in mirno pri srcu.

Jutri pade morda že s hribov gosta megla, hladna in strupena, da bomo vsi trudni in smrti blizu kot jesenska drevesa, ampak nad meglo vendar cvete nebo z neizrazno opojnim vonjem.

Tvoj pogled.

Zložil Adolf Robida.

Snoči je pravil oblaček,
ki mimo tebe je šel,
da si se na nagelj ozrla,
ki v oknu je tvojem zvenel.

In nagelj je vzcvetel nanovo
in rastel veselo bo spet,
veselo bo kelih odpiral —
od tvojih pogledov vnet.

